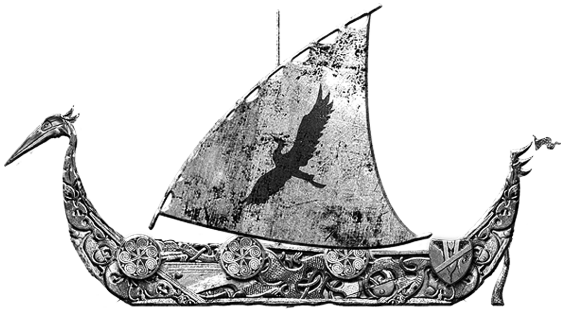

DEEL 1

DE STORM

HOOFDSTUK 1

‘Dat bevalt me niks,’ zei Thorn. Er verscheen een rimpel in zijn neus terwijl hij de vochtige zeelucht opsnoof.

Hij stond met Hal op de pier van het haventje van Kasteel Dun Kilty in Clonmel. Het kasteel lag een paar kilometer landinwaarts, en het haventje was de uitvalsbasis voor een bescheiden vissersvloot, die voedsel voor de kasteelbewoners en het omliggende stadje verzorgde. Daarnaast legden er soms schepen aan met berichten voor koning Sean, de heerser van Clonmel.

Een van die schepen was de *Reiger*. De bemanning had een pakket getekende en verzegelde papieren aan de koning overhandigd waarin het verdrag tussen Skandia en Clonmel werd bevestigd. Soortgelijke overeenkomsten waren in de drie andere koninkrijken aan de Hiberniaanse kust afgeleverd. Erak schakelde voor dergelijke taken graag de *Reiger* in. Het was een snel en beweeglijk schip en Hal was een betrouwbare navigator.

Hun taak zat er nu op en het werd tijd om terug naar huis te gaan. Het weer beloofde echter weinig goeds.

De twee vrienden keken uit over de grijze, razende zee die door de straffe noordenwind buiten de havenmuren langs werd gestuwd.

Thorn snoof nogmaals de zeelucht op. ‘De passage om de noordpunt van Picta zal nat en onstuimig zijn.’

Hal haalde zijn schouders op. ‘We zijn wel eerder nat gewor-

den,' antwoordde hij. En grijnzend: 'Dat schijnt bij het zeemansleven te horen.'

'Maar we hoeven het niet op te zoeken,' zei Thorn. 'Als we nog een paar dagen wachten waait het misschien over.'

'Of het wordt juist erger en dan zitten we hier vast, gevangen door de wind en de zee. Dan zijn we hier over een week misschien nog niet weg.'

'Maar dan blijven we wel droog,' zei Thorn.

Hal schudde zijn hoofd. 'En dan vervelen we ons te pletter,' zei hij. 'Want er is in dit stadje echt geen fluit te doen.' Hij zweeg, wierp nog een onderzoekende blik op de razende golven, keek nog eens naar het noorden en nam een besluit. 'We gaan. Roep de bemanning aan boord.'

Ze liepen vlot van de pier terug naar het stadje. De Reigers waren voor de duur van hun diplomatieke werk ondergebracht in een herberg. De andere bemanningsleden werkten net de laatste happen van hun ontbijt weg toen Hal en Thorn binnenkwamen; een vlaag koude wind blies de gelagkamer in en deed het vuur in de haard opflakkeren. Acht paar ogen keken de twee mannen vol verwachting aan.

'We gaan,' zei Hal.

'Dat werd tijd ook,' zei Stig. Hij vond net als Hal dat hier verder wel erg weinig te doen was. Stefan, Ulf en Wulf slobberden gauw de rest van de voedzame pap naar binnen die de herbergier voor ze had gemaakt. De overige bemanningsleden waren al klaar met eten, maar dronken nog wat van de uitstekende koffie die men hier maakte. Ze wisten dat dit voorlopig hun laatste slokken van het zwarte vocht zouden zijn.

Hal keek naar Edvin. 'Is er voldoende voorraad aan boord?'

'Voldoende eten, voldoende water. Klaar om te vertrekken,' antwoordde Edvin. 'Ik wil alleen nog wel even een paar broden kopen.'

Eenmaal op zee zouden ze vooral scheepsbeschuit eten. Het

was altijd fijn om een reis te beginnen met een voorraadje vers zacht brood aan boord. Hal knikte instemmend en Edvin haastte zich naar de bakker, een paar deuren verderop. De overige bemanningsleden pakten hun rugzakken en hun verdere persoonlijke bezittingen en gingen naar buiten.

‘Bind maar vast een reef in,’ riep hij Ulf en Wulf na. ‘De wind wakkert steeds verder aan.’

De twee trimmers knikten. Het was een goed idee om dit nu al te doen en niet pas op open zee, als ze het zeil er eerst helemaal voor zouden moeten strijken.

Hal bleef achter om de rekening van de herbergier na te kijken. Zijn vingers gleden langs de lijst – zo veel kamers, zo veel nachten, en alle maaltijden die zijn manschappen gegeten hadden. Hij zette er een handtekening onder en gaf hem weer aan de herbergier. Ze waren hier op een diplomatieke missie en Dun Kilty zou alles betalen.

‘Bedankt voor de gastvrijheid,’ zei hij tegen de herbergier.

‘Jullie zijn hier altijd van harte welkom,’ antwoordde de man. De Reigers hadden hem in een stille tijd aan flink wat omzet geholpen. Hij kon daarna een grijns niet onderdrukken. ‘Er is een tijd geweest dat ik dat van Skandiërs niet over mijn lippen had gekregen.’

Hal glimlachte ook. Nog niet zo lang geleden was de aanwezigheid van een wolvenschip in de haven een voorbode voor allerlei onaangename dingen, en in die tijd had de skirl vast geen handtekening voor het eten en drinken van zijn mannen gezet. De Skandiërs hadden toen onder bedreiging met hun zwaarden gewoon genomen waar ze trek in hadden, plus de weekinkomsten van de herbergier.

‘Het zijn andere tijden,’ zei hij. Hij pakte zijn eigen tas, slingerde die over zijn schouder en verliet het pand. De koude wind gierde door de haven en hij haastte zich naar de steiger waar de *Reiger* aangemeerd lag.

Edvin liep vlak voor hem uit en hij droeg een net vol verse broden. Hij sprong soepel van de steiger aan boord van het schip en stopte de broden in de waterdichte voorraadkast van de *Reiger*. Zelfs in de baai zorgde de woeste zee voor de nodige deining, waardoor de rieten stootkussens tussen de steiger en het schip kraakten.

Hal liep naar achteren, stouwde zijn tas in zijn eigen kastje en ging naar het stuurplatform. Hij keek even naar Stig.

‘Klaar?’ vroeg hij, hoewel hij het antwoord al wist. Stig was een heel efficiënte stuurman.

‘Wanneer je maar wilt,’ antwoordde Stig.

Hal gooide het touw van de helmstok los en keek de haven rond. Er maakten geen andere schepen aanstalten om uit te varen. De vissersboten lagen iets verderop in het haventje, stevig tegen elkaar aan gebonden.

Heel verstandig, dacht Hal afwezig, en ter voorbereiding op de natte tocht die hun te wachten stond trok hij de kraag van zijn vest van schapenvacht wat strakker om zijn nek. Uit het binnenste van zijn wambuis haalde hij zijn wollen pet met het reigersymbool tevoorschijn. Hij trok die ver over zijn oren en wierp een blik op het vaantje boven in de mast. De wind stond dwars, over bakboord.

‘Stuurboordzeil!’ riep hij en Stefan en Jesper trokken aan het touw waarmee de slanke, gebogen ra omhoogschoot en boven in in de mast vastklikte. Ulf en Wulf keken nauwlettend toe.

‘Vooraan trossen los!’ riep hij naar Thorn op de boeg. Thorn gooide het touw vooraan los en de voorkant van de *Reiger* draaide langzaam van de steiger weg.

‘Achteraan trossen los!’ riep hij naar Stig, en daarna: ‘Hijs het zeil!’

Het schip schoot vooruit zodra de tweeling het zeil strak had getrokken. De *Reiger* voer bij de steiger vandaan en sloeg over de kleine, steile golfjes heen vooruit. Hal liet het schip wat naar

stuurboord draaien tot het diagonaal door de haven ging. De helmstok trilde tegen zijn hand en hij genoot als altijd van het gevoel dat hij een levend voorwerp bestuurde.

Precies op het moment dat de hoek juist was draaide hij de boeg naar stuurboord. De tweeling reageerde onmiddellijk door het zeil strakker aan te halen. De *Reiger* voer nu op de linkerkant van de uitgang van de haven af. Door de kracht van de wind zou het schip echter nog wel wat verlijeren, en bij de havenmonding zouden ze dan precies tussen de twee havenhoofden door varen. Hoe hij wist dat hij zijn schip precies op deze koers mooi door het midden zou varen had Hal niet onder woorden kunnen brengen. Het was een combinatie van instinct, ervaring en zijn grondige kennis van de mogelijkheden van zijn schip.

De *Reiger* voer tussen de twee granieten havenhoofden door, de open zee op. Zodra ze de beschutting van de haven verlieten kreeg de wind greep op het schip en begon het naar stuurboord over te hellen. Zonder dat iemand iets hoefde te zeggen lieten Ulf en Wulf de schoten iets vieren om de druk op het zeil te verminderen, en even later lag de *Reiger* weer rechtop. Het schip klom de eerste van de hoge golven op en dook de trog erachter in, waar het tegen de volgende golf aan botste en het dek en de bemanningsleden met een douche van schuimend water doorweekte.

‘Zaten we nog maar in die droge herberg!’ riep Thorn.

Hal glimlachte. ‘Ik kan je wel weer aan wal zetten als je dat graag wilt,’ zei hij. ‘Dan komen we je volgende zomer wel ophalen.’

De *Reiger* schoot over een volgende golf heen en stortte erachter weer naar beneden, wat opnieuw tot een regen van zee-water leidde. De bemanningsleden die geen dienst hadden verscholen zich onder de haastig tevoorschijn gehaalde stukken canvas.

Hal lachte van oor tot oor. Het was koud. Het was nat. Het

was heerlijk. Zo hoorde het leven te zijn, dacht hij. Met de bewegingsvrijheid die een goed, zeewaardig schip hem gaf, en met de uitdaging die het temmen van de wind en de zee hem bood.

Op dat moment plonsde er een golf zeewater precies over hem heen en stond hij even later te hoesten en te proesten. Hij voelde een hand tegen zijn zij en toen hij het water uit zijn ogen had geveegd zag hij Lydia naast zich, met in haar hand een canvas cape.

‘Doe aan, idioot,’ zei ze, ‘anders verdrink je nog.’

Ze nam de helmstok over terwijl hij de cape omsloeg. Hij glimlachte dankbaar naar haar.

‘Dank je wel, mama,’ zei hij.

Ze keek hem verbaasd aan. ‘Je moeder op een houtvlot,’ mompelde ze en ze zocht gauw beschutting tussen de roeibankjes aan lizijde. Er sloeg een golf over de boeg en het dek stond weer vol water. Kloef lag met een stuk touw aan de mast vast. Ze hapte naar het touw, probeerde het doormidden te bijten terwijl het alle kanten op zwiepte. Zij heeft het goed naar haar zin, dacht Hal.

De rest van de ochtend laveerde het schip heen en weer langs de kust, langzaam naar het noorden. Rond het middaguur hadden ze Hibernia achter zich gelaten en zagen ze over stuurboord vaag de grijze kust van Araluen en Picta. Het was nat en koud en ongemakkelijk, maar daar maakte de bemanning zich niet zo druk om. Ze waren jong en gehard, en ze waren wel aan dit soort omstandigheden gewend. Koud en nat weer was hun met de paplepel ingegoten, net als de zeevaart. Skandiërs bleven voor een beetje kou niet in de haven liggen.

Bovendien voeren ze naar huis, en dat was meer dan genoeg reden om een beetje ongemak op de koop toe te nemen.

Vroeg in de middag rondden ze de noordpunt van Picta en zette Hal in een ruime boog koers naar het oosten. De wind kwam nu van bakboord, waardoor ze een bijna ideale koers kon-

den aanhouden. De *Reiger* suisde en stuiterde over de golven, net als de vogel waar het schip naar was vernoemd zo graag deed, en iedereen voelde de opwinding die snel varen en het uitzicht op de thuishaven altijd weer oproepen.

Halverwege de middag verliet Thorn zijn vaste plek aan de voet van de mast, waar hij zich aan de warmte van Kloef laafde, om eens op het stuurplatform te komen kijken. De rest van de bemanning volgde het voorbeeld van Lydia en hield zich – ingepakt in capes van stukken canvas – schuil in de luwte van het vooronder.

Thorn gebaarde met zijn duim naar het noorden. ‘Dat bevalt me echt helemaal niet,’ zei hij.

Hal keek in de richting van de duim. Hij zag in de verte een dikke, zwarte band regenwolken, nu en dan verlicht door felle bliksemflitsen.

De wolken waren nog ver weg. Maar ze kwamen wel recht op hen af.

HOOFDSTUK 2

Hal wierp een snelle blik naar stuurboord. De grijze, woeste kust van Picta was aan de horizon nog goed te zien. Daar konden ze op deze koers onvoldoende afstand van nemen voordat de storm hen zou bereiken, en dan zouden ze naar de kust worden gedreven en een speelbal van de harde wind en de zee op de rotsen worden. Hal nam snel een besluit.

‘We gaan overstag!’ riep hij. Toen hij zeker wist dat alle bemanningsleden goed luisterden riep hij: ‘Reef!’

Hij trok aan de helmstok en de *Reiger* draaide soepel door de wind heen, en verder. Stig en Stefan streken het zeil en de ra van stuurboord en hesen, toen de boeg door de wind heen was gedraaid, het bakboordzeil in top. Ingvar, Lydia en Jesper ontfermden zich gedrieën over de flapperende berg die het stuurboordzeil nu vormde. Ze vouwden het op en bonden het stevig vast. De wind kreeg vat op het bakboordzeil en Ulf en Wulf trokken de schoten zo strak dat het doek een mooie bolling vormde en het schip met hernieuwde vaart vooruit schoot. Er sloeg een golf tegen de bakboordboeg, waardoor iedereen kletsnat werd. Ze negeerden het – op Kloef na, want zij sprong blij in het rond en deed haar best wat zeewater in haar bek op te vangen.

De *Reiger* voer nu op topsnelheid naar het westen. Hal keek heen en weer van de kust naar de aanrollende storm. Ze konden wel op tijd bij de kust van Picta vandaan komen, maar verder

naar het zuiden lag daar dan nog Hibernia. Hij had ruimte op zee nodig. Als de storm hen te pakken kreeg zouden ze voor de wind veel snelheid verliezen, en hij wilde voordat dat gebeurde zo ver mogelijk van de kust vandaan zijn.

Thorn kwam weer naar achteren en ging naast hem staan. Zijn blik liet de donkere wolken geen moment los. Er flitste steeds vaker bliksem uit de zwarte lucht, en Hal kon in de verte nu ook een aanhoudend gedonder horen.

‘Die ra moet naar beneden voordat de storm ons bereikt,’ zei Thorn en Hal knikte. Het slanke, gebogen stuk hout en het grote zeil zouden samen nooit tegen de kracht van de storm opgewassen zijn.

‘Ja, maar eerst heb ik de snelheid die het zeil ons geeft nog hard nodig,’ antwoordde Hal. ‘We moeten bij de kust van Hibernia vandaan zien te komen. Hoe sneller we varen, hoe verder we komen.’

Thorn beet op zijn onderlip. Hal had gelijk, begreep hij. En hij vertrouwde het beoordelingsvermogen van de jongen. Hal wist wel wanneer hij het zeil moest strijken.

Hal gebaarde naar Stig, die naar ze zat te kijken. De lange jongen liep makkelijk, zonder zich te hoeven vasthouden, over het natte dek en voegde zich bij hen.

‘Wat gaan we doen?’ vroeg hij.

‘Ik wacht zo lang mogelijk met het strijken van het zeil,’ antwoordde Hal. ‘Maak het zeeanker klaar en sta klaar om het stormzeil te hijsen.’

Het stormzeil was een klein, driehoekig zeil dat aan de voorkant van de dikke hoofdmast kon worden gehesen. Ze konden er bij zware wind mee sturen zonder dat de mast of de tuigage onder te veel spanning kwam te staan. Stig knikte en ging terug naar de boeg, waar hij Stefan bij zich riep om met het zeeanker te helpen. Deze lange, kegelvormige, met canvas beklede drijver bestond van onderen uit een hoepel van licht, buigzaam hout.